

ven dømt, affræktes. Thi det er jevnlig forekommen i de senere Aar, at det først er lykkedes at standse de mange Forfattere af den Art, jeg her har omtalt, i deres Virksomhed, efter to til tre Domfældelser, saaledes at de idømte Straffe have vist sig ikke alene ude af Stand til at affrætte Andre, men have vist sig ikke en Gang at være i Stand til at holde den Paagældende selv tilbage fra atter at begaa Forbrydelsen. Naar jeg siger dette, saa indeholder det naturligvis ikke nogen Bebreidelse mod Domstolene. En æret Taler udtrede forleden Dag, at naar Domstolene dømte til Bødestraf, saa maa det være rigtigt. Ja, det kan jeg gjerne gaa med til at erkjende, at der officielt maa være Formodning for Rigtigheden af Dømmene, ellers er man jo ude over alle Ting. Men hvad vil det sige? Det vil jo kun sige, at der kan være Formodning for, at de ere rigtige Anvendelser af den gjældende Ret, men det beviser jo slet ikke, at den gjældende Ret er streng nok paa et vist Gebet. Naar Lovgivningen, som Tilfældet nu er, som Straf for Udgivelse af utugtige Skrifter, opstiller Fængsel eller Bøder ved Siden af hinanden, uden noget nærmere Tillæg, saa vilde det naturligvis være en illoyal Anvendelse af den Lovbestemmelse, om Domstolene i Reglen vilde idømme Fængselsstraf. Jeg tror derfor, at, saalænge Lovgivningen er, som den er, kan det ikke ventes eller fordres af Domstolene, at de skulde dømme anderledes, end de gjøre. Men det er derfor jeg mener, at der maa tilvejebringes den Forandring i den bestaaende Lovgivning, naar der skal udrettes noget væsentligt, i Retning af, at Straffebestemmelserne kunne blive saaledes, at de indeholde noget virkelig Affrækkende. Overfor Bødestraffene har jeg her den samme Indvending, som jeg har gjort gjældende ved saa mange andre Love. Naar Taler er om Forseelser, som det kan betale sig at begaa, saa er Bødestraf en meget uheldig Form for Straf, i det Mindste naar man indskrænker sig til de mindre Bødestraffe, som vi have her til Lands. Det vil ganske vist stille sig noget anderledes, naar man forandrede System og kom ind paa at idømme de overordentlig store Bødestraffe, som man har Exempel paa andre Steder. Saaledes have vi for ikke længe siden set, at en Boghandler i England er bleven idømt en Mult på 1,000 Pstr. for Udgivelsen af et utugtigt Skrift, det vil altsaa sige 18,000 Kr. Men dersom man gik over til den Slags Bødestraffe her til Lands, vilde det virkelig i de fleste Tilfælde være ensbetydende med at ruinere Manden, det er virkelig en Straf, som i de fleste Tilfælde kan maale sig med

Fængsel. Jeg tror derfor, at man i det Hele ikke bør bibeholde Bødestraffen paa dette Gebet, i alt Fald som Regel. Dernæst mener jeg ogsaa, at det ene rigtige Middel til at komme den Slags Skrifter til Livs, som vi her tale om, er, at man kan holde sig til dem, der udbrede dem, hvad der jo ogsaa i Virkeligheden er den fordærvelige og den farlige Virksomhed, og det er navnlig nødvendig overfor den udenlandske Literatur, som den sidste ærede Taler jo for øvrigt ogsaa antydede. Hvad den indenlandske Literatur angaar, skulde jeg slet ikke sige Noget imod, at man bliver staaende ved, hvad en æret Taler antydede forleden Dag, nemlig at holde sig til Forlæggeren og Kommissionshandleren, men det kan, som jeg ogsaa i det andet Thing gjorde opmærksom paa, ikke være tilstrækkeligt, naar Spørgsmaalet bliver om udenlandsk Literatur, om Skrifter, der indføres til os fra Udlandet, fordi det værn, den nuværende Lovgivning giver imod den Slags Skrifter, er saa overordentlig uheldigt og saa overordentlig ringe. Det Gæste, man kan gjøre ved et udenlandsk Skrift, hvis Forfatter ikke lever her i Landet og ikke kan drages til Strafsvar her, er, at man kan nedlægge Forbud mod Skrifter. Afset nu fra, at det her til Lands, hvor vi jo ikke have noget Pressopoliti i egentlig Forstand, altid vil være Tilfældet, at der gaar temmelig lang Tid hen, inden de offentlige Myndigheder blive opmærksomme paa et saadant Skrifts Eksistens, maa man huske paa, hvad det betyder at nedlægge Forbud imod et saadant Skrift. Det betyder jo kun, at man kan beslaglægge de Exemplarer, man finder hos den bestemte Boghandler, hos hvem man saa gjør Forbud, men de andre Boghandlere, som man ikke kan rende omkring til — de ere jo tilstede i Hundrevis — kunne uden Strafsvar forhandle dette Skrift. Først naar man faar Dom over Skriftet og faar Forbudet stadfæstet, kommer der et Tidspunkt, hvor der er et lille Strafsvar forbundet med at forhandle Skriftet, naar Dommen er bekendtgjort paa en vis Maade i de offentlige Tidender, og Enhver, der kjender Noget til vor Hetspleie, vil vide, at det tager slet ikke nogen kort Tid at faae et saadant Forbud stadfæstet. Vel sandt, det forfølges i Kriminalprocessens Former, som en æret Taler bemærkede forleden, og det er det Hurtigste, vi kjende, men det er alligevel temmelige langsomt, om det end er det Hurtigste, vi kjende, og der er ikke det mindste i Veien for, at der kan gaa et halvt eller maaste et helt Aar, inden man faar en Dom i sidste Instants over et saadant Skrift, thi det vil